

SZÖKÉS A SZIKLÁS-PARTRÓL

A Nagy Tó másik oldalán, az Óriások Földjén egy kis csapat számára másfajta izgalmakat hozott ez a nap. Nagyjából két évvel ezelőtt hatalmas földcsuszamlás temette maga alá az ország kikötővárosának, Sziklás-partnak a nagy részét. Az itt lakó kövek, puha nyulak és fák közül sokan eltűntek vagy meghaltak, és a város egy része teljesen elpusztult. A romeltakarítás közben egy furcsa terv kelt életre. Építeni kell egy erős várat, távolabb a Nagy Tótól, távol a kikötőhegytől, ahol az egész város biztonságban lesz. A terv eleinte mindenkinek tetszett. Hogy védve lesznek a természeti katasztrófáktól és bármilyen más támadástól, mindenkit munkára sarkallt, mindenki érezte, hogy ez mennyire fontos. Az építkezés kimerítő és fáradságos volt, de azzal biztatták magukat, hogy az új hely milyen tökéletes védelmet ad majd. Hogy végre eljön a szép új világ. Mindenki biztonságban és boldogságban élhet, és nem lesz veszteség soha többé. De ehhez mindnyájuknak be kell költözni a várba, otthagyni a régi, megszőkott házukat, otthagyni mindent. És talán örökre bezáródik mögöttük a város kapuja. Olyan sok tragédia

érte őket, és olyan sok áldozatot hoztak a biztonságért, hogy furcsa módon alig voltak, akik másképpen látták a dolgokat, és ha ellenkeztek is, nem hallgattak rájuk.

Mikor a várfalak elkészültek, elkezdődött a betelepítés. „Mindenki a közösség része! Nem hagyunk hátra senkit!” – ezt ismételte szinte mindenki. Akik szembeszálltak, vagy megpróbáltak elszökni, börtönben végezték. „Jobb, ha ott megvárják, amíg megjön az eszük!” Egy maroknyi csapat mégis elhatározta, hogy elszökik.

A legnagyobb titokban szervezték meg a szökést. Ha kiderült volna, mindannyiukat elítélik, és több évre börtönbe kerülnek. Így jött el az utolsó nap, az indulás napja.

Álmosnak, a tizenéves puha nyúlnek csak késő délután szólt az apja, Zakariás, hogy csomagoljon össze, de ne túl látványosan, nehogy valaki észrevegye a készülődést.

– Valahol meg kell húzni a határt, és ezt most bőven átlépték – mondta Álmos apja. – Gábornak igaza volt, és ebben én már nem akarok részt venni.

Zakariással nehéz volt vitatkozni. Nem azért, mert olyan jól érvelt, hanem mert ha egyszer valamit a fejébe vett, nem tágított tőle. Az elmúlt években a romeltakarítás irányításán dolgozott. Ott ismerte meg Gábort, az embergyereket, aki egy másik csoport vezetője volt. Hamarosan olyan jóban lettek, hogy Gábor hozzájuk költözött. A munka után Gábor és Álmos sokat kalandoz-

tak a vidéken. Amikor Gábor meghallotta a készülő vár tervét, először lelkesen támogatta, de ő volt az első, aki felismerte a veszélyeket. Senki sem hallgatott rá. Még Zakariás sem. Ezen annyira megsértődött, hogy örökre elment. Nem kellett hozzá sok idő, és Zakariás belátta, hogy Gábornak igaza volt. Ekkor kezdte el a menekülést tervezni. Napközben az építkezést vezette, éjszaka a menekülést szervezte. Minden gyanú felett állt.

– Egy hátizsákot tudsz elhozni – mondta Álmosnak, aki gyorsan megértette, hogy úgy kell felkészülnie, hogy soha többé nem fog visszajönni. Fájdalmas és izgalmas is volt. Húzogatta ki a fiókjait, hogy összeválogassa, amit vinni akar. A ruhákkal gyorsan végzett. Bajba akkor került, amikor a kései, szerszámai, kövei és kincsei között kellett válogatnia. Aztán nagy nehezen kiválasztott néhányat, amiről úgy gondolta, hogy segíthetik a túlélést. Tenyérnyire hajtogatható halászháló, kulacs, kés, gyufa, kötelek és kréta, szárított ételek. Ott ült a maradék gyűjteménye felett, és könnybe lábadt a szeme. Olyan nehéz volt megválni tőlük.

Noémi, az anyja halkán kopogott az ajtón.

– Amit nem tudsz hozni... Apa készített egy titkos kamrát a pincében. Csomagold be jól, oda el tudod rejtteni. Hátha egyszer még vissza tudunk jönni...

– Hátha...

Így egy kicsit könnyebb volt. Nem sok idejük ma-

radt az indulásig, de mindenki elment aludni, vagy legalábbis úgy tett. Zakariás kicsivel éjfél után ébresztette. Álmos keveset és rosszul aludt, mégsem érezte magát fáradtnak. Felvette a hátizsákját, és kiosontak az utcára. A régen éjszaka is nyüzsgő város kihalt szellemvárossá alakult az elmúlt néhány hónap során.

Végigosontak az üres utcákon. Igyekeztek mindig az árnyékban menni, veszélyes lett volna bárkivel találkozni. Álmos elcsodálkozott, mert nem a kikötő felé tartottak.

– Hova megyünk? – kérdezte az apját.

– Majd meglátod...

Álmos éppen meg akarta kérdezni, hogy miért, amikor egy imbolygó árny jelent meg az út végén. Az őrjárat! Mind a hárman behúzódtak az egyik ház árnyékába. Még puha nyulakhoz képest is csendesek és szinte láthatatlanok voltak.

Az őrjárat lassan, komótosan jött feléjük. Minden pillanat, mint az örökkévalóság.

– Ha baj van, a városon kívüli tölgynél találkozunk – lehelte Zakariás feléjük. Az őrjáratot egy szikár fa, egy puha nyúl és két nimi alkotta. Halkan beszélgettek, lassan közeledtek feléjük.

Látásból ismerte őket. Rossz hírű, erőszakos és gyors csapat volt.

„Láthatatlannak kellene lenni” – gondolta Álmos. – „Apa elég gyors, és én is. De anya...”

Szerencséjük volt, az őrjárat elhaladt mellettük, aztán lassan befordult az utca végén és eltűnt.

Zakariás intett feléjük, és továbbbosontak a házak között. Csak nagyon lassan haladtak. „Ez az út fél óra sincs, most meg már legalább egy órája megyünk.”

Aztán kiértek az alvó városból a déli részt övező ligetes erdőbe. Itt már fel lehetett gyorsítani. A tölgy a part felé vezető ligetben volt. Amikor odaértek, néhányan kiváltak a sötétből.

– Minden rendben? – kérdezte Zakariás az egyik árnyat.

– Minden. A többiek már elindultak. Menjünk mi is, hogy ki tudjunk hajózni még a napfelkelte előtt.

A parton egy kis csónak várta őket. Ha szorosan is, de mindenki belefért. Álmos el sem tudta képzelni, milyen hajóval mennek. A kikötőt és benne az összes hajót lezárták, és erősen őrizték. Onnan biztos nem lehetett hajót szerezni.

A hajó, ami lassan kibontakozott a sötétben, elkese-rítően nézett ki. Egy ócska szállítóhajó volt. Egy árbóccal és evezőkkel. Öreg és ormótlan.

– Ezzel kell mennünk? – hápogott Álmos. – Ez már akkor is vén volt, mielőtt megszülettem.

– Hát, fiam, ez van. A többit mind őrzik. Ezt is a múzeumból sikerült ellopni – nevetett Zakariás.

Álmos óvatosan lépett a fedélzetre, hátha nem fogja őt elbírní.

De a hajó masszív volt, stabil, és lassú.

– Már izgultam – köszöntötte őket a kapitány, egy aránylag alacsony fenyő.

– Nem vagyunk sokan. Bőven elférünk. Mi, a fák itt fent vagyunk a fedélzeten, tiétek és a köveké a középső fedélzet. De most mindenkinek az evezőknél a helye, alig egy óra a napfelkeltéig. Ha addig nem vesznek észre, talán el tudunk menekülni.

„Végig evezni kell?” – riadt meg Álmos. – „Ezt senki sem mondta eddig!”

– Rendben – biccentett Zakariás, és elindultak a fedélközbe.

Keskeny padok és hosszú evezők sorakoztak egymás mellett. A hajón nem voltak sokan.

Akik már itt voltak, helyet foglaltak, és halkán beszélgettek, mintha még itt is félnének, hogy meghallják őket. Egy halványan világító lámpa fényében Álmosék is leültek egy padra.

Előttük hirtelen elkezdett recsegni a tető.

Az egyik fa tépte fel a felső fedélzetet. Aztán, amikor elég nagy volt a lyuk, belépett, és leült az ott lévő padra. A törzse felső része jóval kilógott a tető fölé.

Egy láng lobbant. A hajó hátuljában egy nagy dob mellett egy nimi szólalt meg.

– Az evezés nem bonyolult, de ha nem egyszerre csináljuk, akkor összevissza fogunk menni. Én fogok dobolni. Most mindenki fogja meg az evezőt – itt várt egy kicsit –, jó, akkor most toljátok el magatoktól, és – dobszó – húz, és – dobszó – tol!

Az evezés elsőre könnyűnek tűnt. Egy evezőt hárman kezeltek. Álmoséknál Noémi ült legbelül, Álmos középen, aztán az apja.

– Figyeled a... – bumm – ritmust – bumm – ééés...
– dobogott a dob.

A hajó megindult.

„Rosszabbra gondoltam” – könnyebbült meg Álmos. De korán örült. Tíz perc múlva már érezte, hogy fárad a keze, merevedik a válla. Ránézett az anyjára. Láta, hogy mennyire koncentrált. „Ha ő tud evezni, akkor én is” – gondolta.

– Ééés, látom, hogy fáradtok – szólt a dobos –, de még egy kicsit ki kell tartani. Itt még nincsen elég szél, eltakarja a sziklás part. Ha innen kikerülünk, már a vitorla fog vinni.

„Ne már!”, „Gyerünk, fiúk!”, „Nem bírom!” – különböző morgások mindenfelől. Újabb tíz perc aránylag csendben. Aztán egy halk fütty felülről, és a hajó érezhetően meglódult.

– Felhúzták a vitorlát. Végre – sokan abbahagyták az evezést, amiktől az evezők egymásnak ütődtek, és a hajó lassulni kezdett.

– Még egy kicsit bírjátok ki! – hallatszott felülről.

A dobolás megállt, aztán megint elhangzottak a vezényszavak. Mindenki összeszedte magát, és néma csendben tovább eveztek. Az eddigi sima utat apró ingások váltották fel. Kíérték a nyílt vízre, a hullámok ringatták a hajót.

– Oké! – hallatszott felülről.

– A lapátokat húzzátok be és rögzítsétek! – jött az utolsó utasítás.

Mikor abbahagyták, Álmos válla olyan volt, mintha kőből lenne.

– Menjünk fel! – mondta halkán Noémi.

A nap éppen felkelt messze a végtelen víz fölött, hogy hideg-arany fényével bearanyozza a mögöttük elmaradó kicsi, kihalt várost és a börtönként mögötte magasodó várat.

– Óriások Földje, Sziklás-part, talán még látjuk egymást! – sóhajtott Noémi, és átölelte Álmost.

„Viszlát!” – intett Álmos gondolatban.

Zakariás nem fordult hátra.

ÁT A TAVON

Mikor Álmos felébredt, már sehol sem lehetett látni a partot. Egyenletes szél fújta a vitorlát. Nem voltak gyorsak, de haladtak. Nagyot kordult a gyomra.

Mivel nem találta a szüleit, elővett egy kevés zabkását a zsákjából, beáztatta a vízbe, és megette. Nem sok íze volt, de a semminél sokkal jobb.

„Remélem, a hajóra hoztak fel valami kaját, nem csak az van, ami a hátizsákba belefért.”

Felkelt, hogy körbejárjon, megkeresse anyát és apát. A fedélzeten kezdte. A hajó hátuljában fél tucat fa vödörrel húzta fel a vizet, és nagy bőrtömlőkbe töltötte, vagy éppen magukra locsolták a madaraik legnagyobb ijedelmére. Néhány puha nyúl és kő segített nekik. Sokan ismerősek voltak, de csalódottan látta, hogy a legjobb barátai nincsenek a hajón.

A kapitányi hídon álló fenyő odaintette magához.

– Te vagy Álmos, igaz? Én Kritón vagyok. Leginkább csillagász, de imádok hajózni. Apádékat nem láttam, szerintem lent vannak a fedélközben. Talán reggelit készítenek.

– Köszí! – mondta Álmos, és már fordult volna el,

hogy lemenjen a fedélközbe, de Kritón nem hagyta.

– Kellene egy kis segítség a kormányzásban!

Ez elég izgalmasnak hangzott.

– Ha jól előrenézel, akkor látod, hogy ott messze, a távolban másképpen hullámoz a tó – bökött előre az egyik ágával Kritón.

Álmos meregette a szemét, de semmit sem látott.

– Gyere, mássz fel! – mondta a fenyő, és az egyik erős ágával lenyúlt Álmosért, miközben a másik kettővel fogta a kormányt.

Álmos belekapaszkodott, aztán néhány lépéssel felmászott a legfelső ágára.

– Tényleg. Mintha egy zátony lenne ott.

– Igen! De az nem zátony. Ott kezdődik a Belső Tenger. A tónak ez a része még édesvízű, de ott az édesvíz alatt néhány méterre egy nagyon sós rész van. Ez a bölcsője a Bölcs Polipnak, az őrzőnek. Sajnos annyira összekeveredik ott a víz, hogy ihatatlan. Ezért van az, hogy a fa társaim most fürdenek, meg gyűjtik a vizet. Lassan nekem is mennem kell. Bár én jól bírom a szárazságot, de ha három-négy napra beragadunk a Belső Tengeren, az nekem sem fog jól tenni. Szóval át kellene vened a kormányt.

– Remek! – mondta Álmos, és néhány ugrással lemászott Kritónról.

– Akkor egyenesen előre?

– Igen, vagy nem. Nézd! Itt bármerre megyünk, olyan, mintha előre mennénk, nincsen mihez képest

megállapítani az irányt. Szóval most az lenne a feladat, hogy ne térjünk el a mostani iránytól. Próbáld a napot megcélozni! Az tud segíteni.

Ez eddig nem is jutott eszébe Álmosnak. Tényleg, hogyan lehet tájékozódni itt? Semmit sem látott a vízen kívül. Elég könnyű eltévedni vagy körbe-körbe menni. Nyelt egy nagyot.

– Tulajdonképpen hova megyünk?

– A Nagy Tó elég nagy, és az utazásnak vannak veszélyei. A legközelebbi várost céloztuk meg. Tóváros felé vettük az irányt, a Szakadékok földje, vagy Otthon, ahogy ők hívják. Egy szabad, boldog ország kikötővárosa. De addig még át kell jutnunk a Bölcs Polipon. Ő sem mindenkivel barátságos.

– Húúú, találkozni fogunk a Bölcs Polippal?

– Nem hinném. Mióta én élek, senki sem találkozott még velem. Egyszerűen valahogy megvizsgál minket. Belát a fejünkbe. Aztán az egyik reggel mindenki tudni fogja, hogy mehet vagy maradnia kell. Aki most nem jöhet, hááát, nem lennék a helyében.

„Sziklás-parton nem fogják örömmel látni őket. Remélem, nekünk nem kell visszamenni.”

– Ha szerencsénk van, és kitart a szél, és az őrző sem fog meg bennünket, akkor egy hét alatt odaérünk. Ha eláll a szél, és bent ragadunk, akkor 2-3 hét evezve. Mi, fák ezt biztos nem bírjuk ki, de ti túlélhetitek – folytatja Kritón. – És ha nincsen több kérdésed, akkor most elmennék én is, hogy teleigyam magam.

– Ha ennyire veszélyes a Belső Tenger, akkor miért nem a part mentén megyünk? Az édesvíz, nem?

– Helyes, helyes. Jó kérdés – simogatta meg az egyik szűrős ágával Álmost Kritón. – A part mentén elég sok a zátony, az apály meg bármikor jöhet. Egy ekkora hajó, ha megfeneklik, már nem úszik többet. A másik irányba kerülni meg több hónap. Annyi ételt nem tudtunk hozni.

– Rendben. Akkor hát előre! – bólintott Álmos.

Álmos eddig azt hitte, hogy az út nehezen már túl van, de most megértette, hogy nem. A Tó hatalmas volt, a szél egyelőre kellemesen fúj, de nem akart az evezésre gondolni. Még mindig fáj a válla. Kritón hátrament a többiekhez fürödni. A fák apró barátai, a madarak idegesen csipogva szálltak a fák körül, hiányzott nekik a föld, túl sok volt a víz. A fák kisebb odúkból előszedtek nekik eleséget, amit boldogan elfogadtak. Álmos tudta, hogy a fák csak ritkán hajóznak. Most azt is megértette, hogy miért. Nagyon el akarhattak jönni, ha kockára tették az életüket.

Keményen markolta a kormányt, de a víz nyugodt volt, nem akarta kiverni a kezéből. Ebből a magasságból még mindig nem látta a Belső Tenger szélét, de tudta, hogy hamarosan ott lesznek. Az őrző bölcsőjénél. És ott eldől, hogy ki jöhet, és kinek kell maradnia. Az út nem biztonságos. „Talán jobb lett volna maradni” – suhant át a fején.